

ทัศนคติของผู้หญิงโสดอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

Attitudes of Single Women Aged 30 and above toward Condo Living in Bangkok Metropolitan Region

รับบทความ 03/05/2021
แก้ไขบทความ 19/06/2021
ยอมรับบทความ 23/06/2021

ธนารีย์ ปัญโญ, บุษรา โพวาทอง¹

ภาควิชาเคหการ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Tanaree Panyo, Bussara Povaton²

Department of Housing, Faculty of Architecture, Chulalongkorn University

Tanaree.p@yahoo.com, Bussara.S@chula.ac.th

บทคัดย่อ

ปัจจุบันผู้หญิงโสดมีจำนวนและแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และนิยมอาศัยในคอนโดมิเนียม จากงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ผ่านมายังขาดการศึกษาถึงเรื่องที่อยู่อาศัยซึ่งถือเป็นเรื่องที่สำคัญ ดังนั้น งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ความพึงพอใจและปัญหาในการอยู่อาศัย โดยสอบถามจากกลุ่มผู้หญิงโสดที่อาศัยอยู่ตามลำพังในคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 1,143 คน

ผลการศึกษาพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างผู้หญิงโสดส่วนใหญ่อายุ 30 - 39 ปี และเมื่อพิจารณาตามลักษณะงานอดิเรกพบว่าแบ่งได้เป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ และผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย ทั้งนี้ กลุ่มผู้หญิงโสดส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ทำงานประจำในภาคเอกชนและรัฐ และมีรายได้ประมาณ 50,001 - 70,000 บาทต่อเดือน 2) คอนโดมิเนียมที่อาศัยมีลักษณะสำคัญคือ ขนาดเฉลี่ย 31 - 35 ตร.ม. โดยที่ปัจจัยหลักในการเลือกคอนโดมิเนียม คือทัศนียภาพ ทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้าและที่ทำงาน และความปลอดภัย ทั้งนี้ ส่วนใหญ่ร้อยละ 59.4 นิยมเช่ามากกว่าซื้อ 3) ผู้หญิงโสดเกินครึ่งพอใจต่อการอยู่อาศัยในระดับมาก จากปัจจัยความปลอดภัยและความผ่อนคลาย และส่วนใหญ่มีความเหงาในการอยู่อาศัยเป็นครั้งคราว ซึ่งมีแนวโน้มลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้น อีกทั้งปัจจัยความเหงาจะส่งผลกระทบต่อการใช้งานพื้นที่ 4) กว่าครึ่งของผู้หญิงโสดอาศัยในคอนโดมิเนียมทุกวัน โดยกลุ่มผู้ใหญ่มากมีการใช้พื้นที่ภายในมากกว่าอายุน้อย ทั้งระยะเวลาการอยู่อาศัยในวันหยุด การสังสรรค์ และการใช้พื้นที่นันทนาการ 5) ปัญหาที่พบเมื่ออาศัยอยู่ตามลำพัง คือการซ่อมแซม การขนของ และการเจ็บป่วยเป็นหลัก โดยเฉพาะในกลุ่มอายุมาก

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมจากปัจจัยความสะดวกสบายและความปลอดภัย อย่างไรก็ตามข้อเสนอแนะต่อผู้ประกอบการ ด้านกายภาพควรจัดพื้นที่สร้างสรรค์มากขึ้น เช่น ห้องสันทนาการ ครีวรวม เป็นต้น เพื่อลดความเหงาในการอยู่อาศัยที่มีสูงในกลุ่มอายุน้อย หรือเพิ่มพื้นที่ผ่อนคลาย เช่น สวน ห้องชานา สำหรับกลุ่มอายุมากที่มีการใช้งานพื้นที่เหล่านี้เพิ่มขึ้น อีกทั้งควรจัดให้มีบริการช่วยเหลือเพื่อแก้ปัญหาในการอยู่ตามลำพัง เช่น รถเข็นคนของ ปุ่มขอความช่วยเหลือ เป็นต้น เพื่อให้ตอบรับการอยู่อาศัยที่มีคุณภาพของผู้หญิงโสดให้ได้มากที่สุด

คำสำคัญ : ผู้หญิงโสด คอนโดมิเนียม ทัศนคติ การอยู่อาศัย กรุงเทพมหานคร

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.

² Assistant Professor, Ph.D.

Abstract

The number of single women is sizeable and continuously increasing, and they prefer to live in condominium, yet this group remains an understudied in housing research. This research aims to explore condo living, residential satisfaction and living issues. Data collecting was conducted through online surveys with 1,143 samples, focused on single women who are condo solo-dwellers in Bangkok metropolitan region.

The study found that 1) Majorities of single women respondents are between the age of 30-39. Based on their hobbies, they can be classified into 4 groups which are single women travelers, single women with fully lived life, online single women and single women with simple life. Most of them have bachelor's degrees, work for public and private company, earn income between 50,001-70,000 baht per month. 2) Their condominium unit mostly around 31-35 square meters. Factors to consider when selecting a condo mainly are view, location near metro station and workplace, and security. Of all the respondent, 59.4% are renter, however, younger single women prefer buying more than renting. 3) More than half of single women have high satisfaction toward condo living because of safety and relaxation factors. Even so, most of them feel lonely sometimes but it tends to decrease when getting older. Moreover, loneliness affects the use of space in condominium. 4) In terms of space utilization, half of single women live in condominium everyday. Older single women used common area and private area more than younger single women, including spending time on weekend, party frequency and facility utilization. 5) Problems of living alone mainly are home maintenance issues, moving things and sickness.

The research results reflected the positive attitudes of single women toward condo living due to convenience and security reasons. Nevertheless, the developers should allocate space for an entertainment room or co-kitchen space to reduce the high level of loneliness especially in younger dwellers. In addition, they should offer more relaxation space such as garden or sauna for older dwellers who tend to use it more frequently. Furthermore, they should provide assistance services in order to avoid solo-living problems, for example, trolleys, emergency call etc. The study results could further be used as a guideline for condominium development in the future to fulfill and adequately meet single women needs and expectations.

keywords: *Single women, Condominium, Attitude, Dwelling, Bangkok*

บทนำ

ปัจจุบันคนรุ่นใหม่มีแนวโน้มเลือกที่จะเป็นโสดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ภาวะการครองตัวเป็นโสด เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก หากพิจารณาถึงสัดส่วนการอยู่เป็นโสดของผู้หญิงไทยในช่วงปี พ.ศ. 2513 - 2553 พบว่าผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะครองโสดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในทุกกลุ่มอายุ โดยเฉพาะกลุ่มอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป โดยในปีพ.ศ. 2513 ประชากรหญิงอายุ 30 - 34 ปี มีการครองโสดเพียงร้อยละ 8.1 และเพิ่มเป็นร้อยละ 23.5 ในปีพ.ศ. 2553 (ศุทธิดา ขวณวัน และ ปิยวัฒน์ เกตุวงศา, 2557) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์, สิริรัฐ หนูสี และ ณัฐชนัน จิตพันธ์รังสฤต (2562) ที่ได้กล่าวว่าประชากรไทยมีแนวโน้มที่จะแต่งงานช้าลงและครองโสดเพิ่มขึ้น โดยปัจจัยด้านการศึกษาเป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ทำให้มีการชะลอการแต่งงาน เนื่องจากระดับการศึกษาสูงทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคมและหน้าที่การงานของผู้หญิงสูงตามไปด้วย (ปริญาญา อยู่เป็นแก้ว, 2552) เช่นเดียวกับงานวิจัยของศศิวิมล วรณศิริ (2563) ที่พบว่า ผู้หญิงไทยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีแนวโน้มที่จะเลือกครองตัวเป็นโสดมากขึ้น หรือหากแต่งงานก็มีแนวโน้มที่จะมีจำนวนลูกลดลง

นอกจากสถานภาพทางสังคมแล้ว ในด้านการเลือกที่อยู่อาศัยยังเป็นปัจจัยสำคัญที่สะท้อนการใช้ชีวิตของคนโสด โดยเฉพาะผู้หญิงที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นอันดับต้น ๆ โดยนิยมอาศัยในคอนโดมิเนียม เพราะสามารถตอบโจทย์ทั้งในเรื่องของความปลอดภัย ความสะดวกสบาย และยังไม่ต้องใส่ใจดูแลรายละเอียดมากเท่ากับอยู่บ้านที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ ดังเช่นในปัจจุบันที่ผู้ประกอบการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ให้ความสนใจกับกลุ่มคนโสดและมีการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับคนโสดในกรุงเทพมหานครขยายตัวเพิ่มมากขึ้น เช่น บ้านคนโสดของบริษัท เอสซี แอสเสท คอร์ปอเรชั่น คอนโดมิเนียมสาวโสดของบริษัท แอล.พี.เอ็น.ดีเวลลอปเม้นท์ และบริษัทเสนา ดีเวลลอปเม้นท์ เป็นต้น การพัฒนาอู่พักที่อยู่อาศัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นอุปสงค์หรือความต้องการของคนโสดในด้านที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น

จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดนี้เป็นกลุ่มผู้บริโภคที่มีขนาดใหญ่และกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว มีอำนาจในการตัดสินใจและกำลังเงินซื้อสูง ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ผ่านมาการศึกษาเฉพาะทัศนคติ รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภคและการเปิดรับสื่อของผู้หญิงโสด (กมลลักษณ์ โชติจิตวิเชียร, 2561; กุญชรวรรณ นิตรกุล, 2552; ธนิญ บัณฑิตวัฒนาวงศ์, 2556) แต่ยังคงขาดการศึกษาถึงเรื่องที่อยู่อาศัยซึ่งถือเป็นเรื่องที่สำคัญ นำมาซึ่งงานวิจัยนี้ที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา กลุ่มผู้หญิงโสดที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป เนื่องจากเป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ประกอบกับงานวิจัยที่ผ่านมาที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มักสำรวจในช่วงอายุ 30 ขึ้นไป ซึ่งถือเป็นวัยที่เข้าสู่โลกของความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว (ชลลดา วาณิม, 2553; ชัญญา ลีศัตร์พ่าย, 2546; ธัญดา บุรณวุฒิ, 2553) ด้วยเหตุนี้ การต่อยอดงานวิจัยของกลุ่มผู้หญิงโสดวัย 30 ปีขึ้นไป ทั้งด้านการเลือกที่อยู่อาศัยและการใช้พื้นที่จึงเป็นวัตถุประสงค์หลักของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาลักษณะการอยู่อาศัย ความพึงพอใจและปัญหาการอยู่ในคอนโดมิเนียม โดยผลการศึกษานี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ประกอบการเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาคอนโดมิเนียมให้ตอบรับกับลักษณะการใช้ชีวิตของผู้หญิงโสดต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ในงานวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาลักษณะสังคมและเศรษฐกิจ รวมถึงการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของกลุ่มผู้หญิงโสดอายุ 30 ปีขึ้นไป
- 2) เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม รวมถึงปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพังของกลุ่มดังกล่าว
- 3) เพื่อวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของลักษณะการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดแต่ละกลุ่มตามอายุ

คำศัพท์เฉพาะ

กรุงเทพฯชั้นกลาง ประกอบด้วย 18 เขตปกครอง คือ พระโขนง ประเวศ บางเขน บางกะปิ ลาดพร้าว บึงกุ่ม บางพลัด ภาษีเจริญ จอมทอง ราษฎร์บูรณะ สวนหลวง บางนา ทุ่งครุ บางแค วังทองหลาง คันนายาว สะพานสูง สายไหม

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้หญิงโสด

ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีความสุขที่ได้อยู่เป็นโสด มีเสรีภาพทางความคิด ชีวิตมีความคล่องตัว มีอิสระในด้านต่าง ๆ เช่น การใช้ชีวิต การทำงาน การเงิน เวลาส่วนตัว เป็นต้น (ปริญญา อยู่เป็นแก้ว, 2552) อีกทั้งผู้หญิงโสดชอบท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ ชื่นชอบการรับประทานอาหารนอกบ้าน มีการใช้จ่ายเพื่อการบันเทิงมาก เช่น ดูหนัง เลี้ยงสัตว์ เป็นต้น (ศุภณีย์วิชัยเศรษฐกิจและธฤกิจ ธนาการไทยพาณิชย์, 2562)

2. แนวคิดพฤติกรรมการอยู่อาศัย

คนในเมืองใหญ่มีพฤติกรรมการอยู่อาศัยที่เปลี่ยนแปลงไปมากจากในอดีต อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงดังนี้ (1) สภาพทางสังคม คือการใช้ชีวิตนอกบ้านเป็นส่วนใหญ่ มีความต้องการในการอยู่อาศัยในบ้านหรือที่พักเพียงแค่นอน ทำความสะอาดร่างกายและเสื้อผ้าเป็นหลัก เป็นผลให้ความต้องการขนาดของพื้นที่ใช้สอยภายในบ้านลดลงจากอดีต (2) สภาพทางเศรษฐกิจ คือการปรับตัวสูงขึ้นของราคาที่ดินในปัจจุบัน อีกทั้งการลดขนาดของครอบครัวลงจากครอบครัวใหญ่กลายเป็นครอบครัวเดี่ยว อาคารชุดจึงเป็นการตอบโต้ของที่อยู่อาศัยได้ดีในสภาพการณ์ปัจจุบัน (สัมมา คีตสิน, 2555)

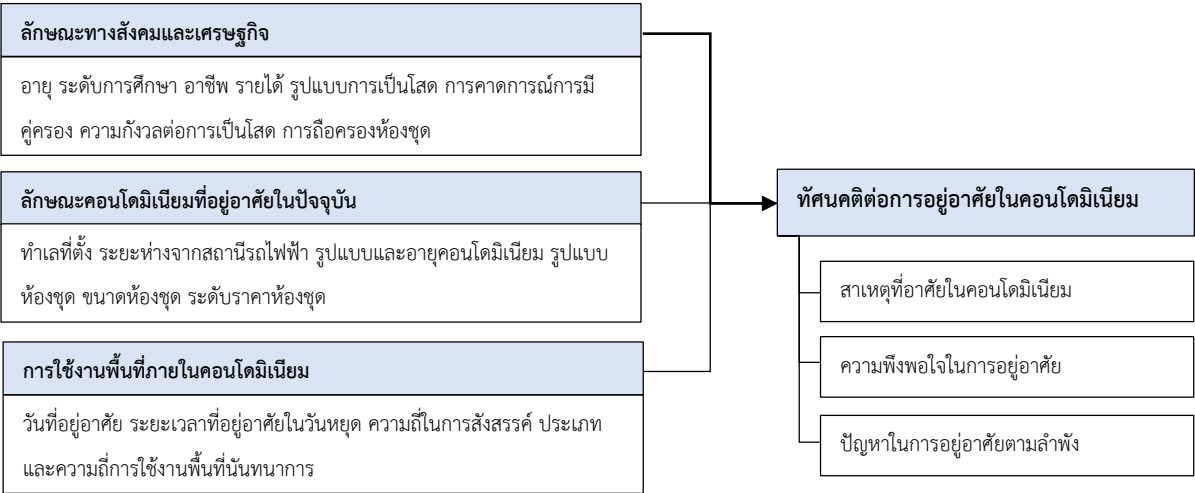
กล่าวโดยสรุป ในปัจจุบันจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนคนโสดและครอบครัวเดี่ยว ทำให้ที่อยู่อาศัยแนวสูงอย่าง คอนโดมิเนียมได้รับความนิยมมากขึ้น สอดคล้องกับงานศึกษาของ Drew (2006) ที่พบว่าผู้หญิงโสดเลือกอยู่ในคอนโดมิเนียม เพราะความปลอดภัยและความสะดวกสบาย อีกทั้งทำเลที่ตั้งยังเป็นเรื่องที่สำคัญ Yui (2006) พบว่าผู้หญิงโสดมักซื้อคอนโดมิเนียมที่ตั้งอยู่ในทำเลที่เดินทางสะดวก เดินทางถึงสถานีรถไฟฟ้าได้ใน 9 นาที และรายล้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวก

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบวัดครั้งเดียว โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. กรอบแนวคิดในงานวิจัย

กรอบแนวคิดในการศึกษาผู้วิจัยแบ่งเป็น 4 ส่วน คือ ลักษณะสังคมและเศรษฐกิจ ลักษณะคอนโดมิเนียมที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน การใช้งานพื้นที่ภายในคอนโดมิเนียม และทัศนคติต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ดังภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในงานวิจัย

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้หญิงโสดที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปอาศัยอยู่ในคอนโดเนียมตามลำพังในเขต กรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้น ขนาดตัวอย่างสามารถคำนวณได้จากสูตรไม่ทราบขนาดตัวอย่างของ W.G. Cochran โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2549, น.74) ซึ่งสูตรในการคำนวณที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ

สูตร $n = \frac{P(1-P)Z^2}{E^2}$

เมื่อ n แทน ขนาดตัวอย่าง P แทน สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยกำลังสุ่ม .50
 Z แทน ระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ E แทน ค่าความผิดพลาดสูงสุดที่เกิดขึ้น = .05
 Z มีค่าเท่ากับ 1.96 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ระดับ .05)

จากการคำนวณโดยแทนค่าในสูตร ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีอย่างน้อย 385 คน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ จึงต้องมีกลุ่มตัวอย่างขนาดมากกว่าจำนวนที่คำนวณได้ เพื่อให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือ โดยสามารถคำนวณได้จากสูตรของ Dillman ซึ่งกล่าวว่าขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการสำรวจออนไลน์ในกลุ่มประชากรที่ไม่ทราบจำนวนที่แน่ชัดควรอยู่ที่ 1,067 ตัวอย่าง (Lang, 2002, p.4) ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสามารถเก็บตัวอย่างวิจัยได้ 1,143 ตัวอย่าง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น เนื่องจากประชากรผู้หญิงโสดในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ไม่ปรากฏจำนวนที่ชัดเจน ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากหลายแหล่งข้อมูล ดังนี้

- 1) แหล่งข้อมูลโปรแกรมสนทนา LINE ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้เกณฑ์ผู้วิจัยหรือเฉพาะเจาะจง โดยผู้วิจัยส่งข้อความหาคนรู้จักที่เข้าเกณฑ์ใน LINE ให้ช่วยตอบแบบสอบถามและฝากส่งต่อ จำนวนประมาณ 200 ตัวอย่าง
- 2) แหล่งข้อมูลกลุ่มคนโสดในเว็บไซต์ Facebook และ Pantip เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (1) ผู้วิจัยประกาศลงในกลุ่ม Facebook ‘คนโสด’ ‘สาวโสด’ และ ‘รู้ไหม ใครโสด’ ซึ่งเป็นกลุ่มพูดคุยของคนโสด รวมถึงการส่งข้อความหาสมาชิกในกลุ่ม เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม จำนวนประมาณ 400 ตัวอย่าง (2) ผู้วิจัยตั้งกระทู้ลงใน Pantip ในห้อง ‘ศาลาคนโสด’ ซึ่งเป็นห้องพูดคุยของกลุ่มคนโสด และห้อง ‘ชายคา’ ซึ่งเป็นห้องพูดคุยเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย รวมถึงการส่งข้อความหาผู้ที่พูดคุยในกระทู้เกี่ยวกับผู้หญิงโสดที่อาศัยในคอนโดมิเนียม เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม จำนวนประมาณ 400 ตัวอย่าง

จากการรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีดังกล่าว ผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 1,143 ตัวอย่าง โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2563 - 5 กุมภาพันธ์ 2564

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 1,143 ชุด มาตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้อง แล้วจึงนำผลไปประมวลบนโปรแกรม SPSS โดยนำเสนอข้อมูลในส่วนนี้ผ่านการวิเคราะห์เชิงพรรณนา โดยใช้ค่าความถี่ อัตราร้อยละ และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี cross-tabulation นอกจากนี้ ยังวิเคราะห์โดยใช้เทคนิค K- mean clustering เพื่อจัดกลุ่มประเภทผู้หญิงโสด 4 กลุ่ม ทดสอบโดยแทนค่าแต่ละกลุ่มด้วยค่าเฉลี่ยของกลุ่มซึ่งใช้เป็นจุดศูนย์กลาง (centroid) ของกลุ่มในการวัดระยะห่างของข้อมูลในกลุ่มเดียวกัน โดยเปรียบเทียบกับการแบ่งจำนวนกลุ่มออกเป็น 2, 3, 4 และ 5 กลุ่ม ดังนี้

- หากแบ่งผู้หญิงโสดออกเป็น 2 ประเภท จะได้สมาชิกแต่ละกลุ่ม คือ 883 และ 260 คน
หากแบ่งผู้หญิงโสดออกเป็น 3 ประเภท จะได้สมาชิกแต่ละกลุ่ม คือ 224, 525 และ 394 คน
หากแบ่งผู้หญิงโสดออกเป็น 4 ประเภท จะได้สมาชิกแต่ละกลุ่ม คือ 284, 459, 183 และ 217 คน

หากแบ่งผู้หญิงโสดออกเป็น 5 ประเภท จะได้สมาชิกแต่ละกลุ่ม คือ 216, 122, 645, 67 และ 93 คน

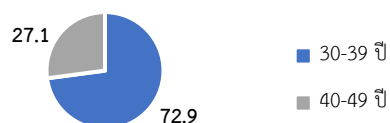
ผลการศึกษา

ผู้วิจัยได้แบ่งผลการศึกษาเป็น 3 ประเด็น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ลักษณะของผู้หญิงโสดที่อาศัยในคอนโดมิเนียม

ผู้วิจัยพิจารณาลักษณะของผู้หญิงโสดที่อาศัยในคอนโดมิเนียมเป็น 2 ลักษณะคือ แบ่งตามกลุ่มอายุ และแบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรกซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่สะท้อนบุคลิกภาพและการใช้ชีวิตซึ่งแบ่งเป็น 4 กลุ่ม

1.1. แบ่งตามอายุ ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มอายุผู้หญิงโสดในงานวิจัยเป็น 2 ช่วงหลักคือ (1) 30 - 39 ปี (2) 40 - 49 ปี โดยกลุ่มแรกมีสัดส่วนมากกว่ากลุ่มที่ 2 ที่ร้อยละ 73:27 ตามลำดับ หรือมีมากกว่า 2 เท่า (ภาพ 2)

ภาพ 2 ประเภทผู้หญิงโสดจำแนกตามอายุ
ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

1) ลักษณะผู้หญิงโสดทั้ง 2 กลุ่ม มีความคล้ายคลึงกันในด้านระดับการศึกษาและอาชีพ โดยส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีที่ร้อยละ 59.1 ประกอบอาชีพเป็นพนักงานเอกชนร้อยละ 38.1 รองลงมา คือพนักงานรัฐวิสาหกิจและข้าราชการ ตามลำดับ สังเกตได้ว่ากลุ่มอายุ 40 - 49 ปี มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีที่ร้อยละ 42.9 ขณะที่กลุ่มอายุ 30 - 39 ปีมีเพียงร้อยละ 28.7 ที่จบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี อีกทั้งกลุ่มอายุ 40 - 49 ปี มีรายได้มากกว่ากลุ่มผู้หญิงโสดอายุ 30 - 39 ปี โดยกลุ่มอายุ 30 - 39 ปีส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ที่ 30,001 - 50,000 บาท (ร้อยละ 41.5) ขณะที่กลุ่มอายุ 40 - 49 ปีมีรายได้อยู่ที่ 50,001 - 70,000 บาท (ร้อยละ 45.5)

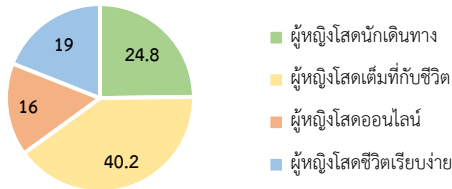
2) ความเป็นโสดของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ร้อยละ 69.6 สมัครงใจเป็นโสด โดยกลุ่มอายุ 40 - 49 ปี มีสัดส่วนสมัครงใจเป็นโสดสูงถึงร้อยละ 80.6 และกลุ่มนี้ร้อยละ 31.9 ไม่ต้องการมีคู่ในอนาคต ขณะที่กลุ่มอายุ 30 - 39 ปี สมัครงใจเป็นโสดที่ร้อยละ 65.5 และส่วนใหญ่ร้อยละ 35.5 ไม่แน่ใจระยะเวลาในการมีคู่ นอกจากนี้ กลุ่มอายุ 30 - 39 ปี กังวลกับความเหงาโดดเดี่ยวมากที่สุดที่ร้อยละ 28.9 ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดอายุ 40 - 49 ปีกังวลต่อความไม่ปลอดภัยมากที่สุดที่ร้อยละ 38.7 อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาความกังวลต่อความโสด 3 ด้าน คือ ความเหงาโดดเดี่ยว ไม่มีคนดูแล และไม่มีที่ปรึกษา พบว่ากลุ่มอายุ 30 - 39 ปี มีความกังวลทั้ง 3 ด้านนี้รวมกันถึงร้อยละ 77.2 ขณะที่กลุ่มอายุ 40 - 49 มีความกังวล 3 ด้านนี้รวมกันร้อยละ 61.3 (ตาราง 1)

ตาราง 1 ความเป็นโรคของกลุ่มตัวอย่าง

ความเป็นโรค		รวม	แบ่งตามกลุ่มอายุ		แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก			
			30-39 ปี	40-49 ปี	ผู้หญิงโรค นักเดินทาง	ผู้หญิงโรค เต็มทีกับชีวิต	ผู้หญิงโรค ออนไลน์	ผู้หญิงโรค ชีวิตเรียบง่าย
รูปแบบ การเป็นโรค	สมัครใจ	69.6	65.5	80.6	66.9	75.2	59.0	70.5
	ไม่สมัครใจ	30.4	34.5	19.4	33.1	24.8	41.0	29.5
	รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
การคาดการณ์ การมีคู่ครอง	ไม่แน่ใจ	32.5	35.5	24.5	33.1	33.3	28.4	33.6
	ไม่ต้องการ	24.6	21.8	31.9	29.6	24.0	19.7	23.5
	< 3 ปี	17.8	19.2	13.9	15.8	19.0	19.1	16.6
	3-5 ปี	17.6	17.0	19.0	15.8	17.9	21.9	15.7
	> 5 ปี	7.5	6.4	10.6	5.6	5.9	10.9	10.6
	รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
ความกังวลต่อ การเป็นโรค	เหงาโดดเดี่ยว	27.3	28.9	22.9	24.6	27.2	23.0	33.6
	ไม่ปลอดภัย	27.1	22.8	38.7	23.2	26.1	36.6	26.7
	ไม่มีคนดูแล	24.9	25.3	23.9	27.8	22.2	26.2	24.0
	ไม่มีที่ปรึกษา	20.6	22.9	14.5	24.3	24.4	14.2	15.7
	รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

1.2. แบ่งตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก ผู้วิจัยแบ่งประเภทผู้หญิงโรคออกเป็น 4 กลุ่ม คือ (1) ผู้หญิงโรคนักเดินทาง ร้อยละ 24.8 มีพฤติกรรมเด่นในด้านการท่องเที่ยว (2) ผู้หญิงโรคเต็มทีกับชีวิต ร้อยละ 40.2 ไม่มีพฤติกรรมด้านใดที่เด่นชัดเจน แต่ก็ทำกิจกรรมทุกด้าน (3) ผู้หญิงโรคออนไลน์ ร้อยละ 16.0 มีพฤติกรรมเด่นขึ้นชอบการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ชื้อของออนไลน์ และการออกกำลังกาย (4) ผู้หญิงโรคชีวิตเรียบง่าย ร้อยละ 20.0 มีพฤติกรรมเด่นด้านการปลูกต้นไม้ อ่านหนังสือ ชมภาพยนตร์ และทำงานบ้าน (ภาพ 3)

ภาพ 3 ประเภทผู้หญิงโรคจำแนกตามลักษณะกิจกรรมงานอดิเรก

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

- 1) กลุ่มผู้หญิงโรคนักเดินทางพบมากในอายุ 30 - 34 ปี ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโรคเต็มทีกับชีวิตพบมากในอายุ 35 - 39 ปี กลุ่มผู้หญิงโรคชีวิตเรียบง่ายพบมากในอายุ 40 - 44 ปี และกลุ่มผู้หญิงโรคออนไลน์พบมากในอายุ 45 - 49 ปี เป็นที่สังเกตได้ว่า กลุ่มผู้หญิงโรคอายุน้อยกว่า 40 ปี มีกิจกรรมที่ค่อนข้างคล่องแคล่วกว่ากลุ่มอายุมากกว่า 40 ปี
- 2) กลุ่มผู้หญิงโรคเต็มทีกับชีวิตมีสัดส่วนผู้ที่สมัครใจเป็นโรคมากที่สุด (ร้อยละ 75.2) ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโรคออนไลน์เป็นกลุ่มที่มีสัดส่วนผู้ที่ไม่สมัครใจเป็นโรคมากที่สุด (ร้อยละ 41.0) และเป็นกลุ่มที่มีความต้องการที่จะมีคู่ครองมากที่สุด เช่นเดียวกัน (ร้อยละ 51.9) และมีความกังวลต่อการเป็นโรคเรื่องความปลอดภัยมากที่สุด ขณะที่ กลุ่มผู้หญิงโรคเต็มทีกับชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโรคชีวิตเรียบง่ายกังวลเรื่องความเหงาโดดเดี่ยวมากที่สุด (ตาราง 1)

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจ กับรูปแบบความเป็นโรค ด้วยวิธีการวิเคราะห์ Chi-square โดยตั้งระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ .05

H₀: ลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจไม่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบความเป็นโรค

H₁: ลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับรูปแบบความเป็นโรค

ตาราง 2 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจ กับรูปแบบความเป็นโรค

คู่ความสัมพันธ์	X ²	Asymp. Sig. (2-sided)
อายุ	39.013	0.000*
อาชีพ	6.672	0.154
ระดับการศึกษา	11.435	0.010*
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	1.258	0.868
ประเภทผู้ป่วยโรค	17.477	0.001*

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจ กับรูปแบบความเป็นโรค จากสมมติฐานสรุปได้ว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) และสรุปได้ว่าลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับรูปแบบความเป็นโรค และจากตาราง 3 พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความเป็นโรคที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 มีค่า Sig. ดังต่อไปนี้ อายุ เท่ากับ 0.000 ระดับการศึกษา เท่ากับ 0.010 และประเภทผู้ป่วยโรค เท่ากับ 0.001

2. การอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม

2.1. สาเหตุและปัจจัยในการเลือกอาศัยในคอนโดมิเนียม

1) ภาพรวม ผู้ป่วยโรคส่วนใหญ่อาศัยในคอนโดมิเนียมเนื่องจากปัจจัยด้านทัศนียภาพจากห้องพักเป็นอันดับแรก ร้อยละ 24.8 รองลงมา คือด้านทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้า ใกล้สถานที่ทำงาน และความปลอดภัย ที่ร้อยละ 24.8, 20.3 และ 20.1 ตามลำดับ โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกอยู่ในคอนโดมิเนียมน้อยที่สุดคือ ด้านราคา คิดเป็นเพียงร้อยละ 2.4 (ตาราง 3)

2) กลุ่มอายุ 30 - 39 ปี เน้นปัจจัยด้านทัศนียภาพจากห้องพักเป็นอันดับแรก (ร้อยละ 27.6) รองลงมาคือ ด้านทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้า และใกล้สถานที่ทำงาน ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มอายุ 40 - 49 ปี เน้นปัจจัยด้านทำเลที่ตั้งใกล้ที่ทำงานเป็นอันดับแรก (ร้อยละ 24.2) รองลงมา คือใกล้สถานีรถไฟฟ้า และทัศนียภาพจากห้องพัก ตามลำดับ หากพิจารณาในกลุ่มย่อย พบว่า กลุ่มอายุ 45 - 49 ปีจะคำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยมากกว่ากลุ่มอายุอื่น โดยมีสัดส่วนมากกว่ากลุ่มอายุ 30 - 34 ปี เกือบเท่าตัว ขณะที่คำนึงถึงด้านทัศนียภาพจากห้องพักน้อยกว่ากลุ่มอายุ 30 - 34 ปีกว่าเท่าตัว

ตาราง 3 สาเหตุสำคัญในการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมของผู้ป่วยโรค

สาเหตุที่เลือกอยู่คอนโดมิเนียม	30-39 ปี			40-49 ปี			รวม
	30-34 ปี	35-39 ปี	รวม	35-39 ปี	30-34 ปี	รวม	
ทัศนียภาพจากห้องพัก	31.3	23.4	27.6	18.5	14.5	17.4	24.8
ความปลอดภัย	10.4	11.3	10.8	9.7	18.1	11.9	11.1
ใกล้สถานที่ทำงาน	16.0	21.6	18.6	24.7	22.9	24.2	20.1
ใกล้สถานีรถไฟฟ้า	18.7	20.1	19.3	23.3	21.7	22.9	20.3
การดูแลรักษา	9.7	12.1	10.8	10.6	13.3	11.3	10.9
การเดินทางสะดวก	11.3	9.0	10.2	11.0	9.6	10.6	10.3
ราคา	2.7	2.6	2.6	2.2	0.0	1.6	2.4
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

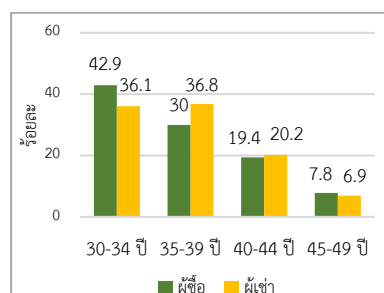
ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

กล่าวโดยสรุป เมื่ออายุเพิ่มขึ้นปัจจัยด้านทัศนียภาพจากห้องพักส่งผลต่อการเลือกอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียมลดน้อยลงมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 10.2 ขณะที่ปัจจัยด้านทำเลที่ตั้งใกล้สถานที่ทำงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.6 รองลงมา คือทำเลที่ตั้งใกล้สถานีรถไฟฟ้า ความปลอดภัย การดูแลรักษาและการเดินทางสะดวก ปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.6, 1.1, 0.5 และ 0.4 ตามลำดับ สำหรับปัจจัยด้านราคาปรับตัวลดลงเพียงร้อยละ 1.0 สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มอายุ 30 - 39 ปีส่วนใหญ่เน้นเรื่องทัศนียภาพ ขณะที่กลุ่มอายุ 40 - 49 ปีที่ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน คือทำเลที่ตั้งของคอนโดมิเนียมที่ใกล้กับสถานที่ทำงานและใกล้สถานีรถไฟฟ้า

2.2. ลักษณะคอนโดมิเนียมและการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน

1) ภาพรวมคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสดทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพฯ ชั้นกลาง (ร้อยละ 43.7) ห่างจากสถานีรถไฟฟ้า 300 - 399 เมตร (ร้อยละ 21.4) โดยเป็นอาคารแบบ Low Rise (ร้อยละ 50.6) มีอายุประมาณ 4 - 6 ปี (ร้อยละ 38.6) และลักษณะห้องชุดเป็นแบบ 1 ห้องนอน (ร้อยละ 67.6) ขนาด 31 - 35 ตารางเมตร (ร้อยละ 38.5) และราคาไม่เกิน 70,000 บาท/ตารางเมตร (ร้อยละ 31.1)

2) การครอบครองห้องชุดของผู้หญิงโสด ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ถือครองห้องชุดเป็นแบบผู้เช่ามากกว่าผู้ซื้อที่ร้อยละ 60:40 โดยผู้เช่าส่วนใหญ่อายุ 35 - 39 ปี มีอาชีพพนักงานเอกชน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001 - 70,000 บาท ขณะที่ผู้ซื้อส่วนใหญ่อายุ 30 - 34 ปี มีอาชีพพนักงานเอกชน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001 - 50,000 บาท (ภาพ 4 - 6) เป็นที่สังเกตว่ากลุ่มอายุน้อยและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยจะนิยมซื้อมากกว่าเช่า

ภาพ 4 อายุของผู้ซื้อและผู้เช่า

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ภาพ 5 อาชีพของผู้ซื้อและผู้เช่า

ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ภาพ 6 รายได้ของผู้ซื้อและผู้เช่า

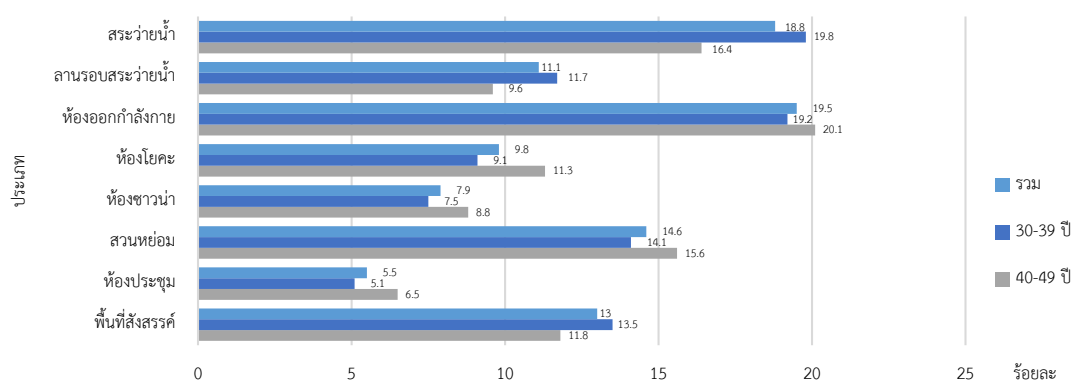
ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

2.3. การใช้พื้นที่ในคอนโดมิเนียม

1) การใช้พื้นที่ในภาพรวม ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่อาศัยในคอนโดมิเนียมทุกวัน (ร้อยละ 51.4) ในวันหยุดจะใช้เวลาในที่พัก 6 - 12 ชั่วโมง (ร้อยละ 53.7) มีการสังสรรค์ในห้องพักรวม ๆ ครั้ง (ร้อยละ 33.2) มีการใช้พื้นที่นันทนาการนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 31.8) ส่วนใหญ่ใช้ห้องออกกำลังกาย (ร้อยละ 19.5) และช่วงเวลาที่ใช้ 18.00 - 21.59 น. (ร้อยละ 31.7)

2) การใช้พื้นที่ภายในห้องพัก หากพิจารณาตามกลุ่มอายุพบว่า กลุ่มอายุ 30 - 39 ปี ส่วนใหญ่อาศัยในคอนโดมิเนียมทุกวัน ร้อยละ 52.6 มากกว่ากลุ่มอายุ 40 - 49 ปีที่มีสัดส่วนร้อยละ 48.4 อย่างไรก็ตาม กลุ่มอายุน้อยใช้เวลาในวันหยุดในที่พักน้อยกว่ากลุ่มอายุมาก โดยร้อยละ 68.5 ใช้เวลาไม่เกิน 12 ชั่วโมง ขณะที่กลุ่มอายุมากมีสัดส่วนที่ร้อยละ 50.6 และหากพิจารณาตามประเภทผู้หญิงโสดพบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่มีชีวิตมีระยะเวลาอยู่อาศัยในวันหยุดน้อยกว่ากลุ่มอื่น โดยอยู่อาศัยไม่เกิน 12 ชั่วโมงใกล้เคียงกันที่ร้อยละ 69.4 และ 66.0 ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายและกลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์มีสัดส่วนที่ร้อยละ 57.6 และ 56.3 ตามลำดับ โดยกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายมีการสังสรรค์ภายในห้องอย่างน้อยเดือนละครั้งมากที่สุดที่ร้อยละ 51.6

3) การใช้พื้นที่นันทนาการ ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ใช้งานพื้นที่นันทนาการประเภทห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 19.5) รองลงมา คือสระว่ายน้ำ สวนหย่อม และลานรอบสระว่ายน้ำ ตามลำดับ หากพิจารณาตามกลุ่มอายุพบว่า กลุ่มอายุ 30 - 39 ปี ส่วนใหญ่ใช้งานสระว่ายน้ำมากที่สุด (ร้อยละ 19.8) ขณะที่กลุ่มอายุ 40 - 49 ปี ส่วนใหญ่ใช้งานห้องออกกำลังกายมากที่สุด (ร้อยละ 20.1) (ภาพ 7) กลุ่มอายุ 40 - 49 ปี มีการใช้งานพื้นที่นันทนาการมากกว่ากลุ่มอายุ 30 - 39 ปี โดยกลุ่มอายุ 30 - 39 ปี ส่วนใหญ่มีการใช้งานนาน ๆ ครั้ง (ร้อยละ 35.1) ขณะที่กลุ่มอายุ 40 - 49 ปี ส่วนใหญ่มีการใช้งานพื้นที่ 4 - 6 ครั้ง/เดือน (ร้อยละ 27.7) และหากพิจารณาตามประเภทผู้หญิงโสดพบว่า กลุ่มที่มีการใช้งานพื้นที่นันทนาการอย่างน้อยเดือนละครั้งมากที่สุดคือ กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ที่ร้อยละ 72.2 รองลงมาคือกลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง และกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต ที่ร้อยละ 63.7, 53.5 และ 51.3 ตามลำดับ

ภาพ 7 การใช้งานประเภทพื้นที่นันทนาการภายในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด

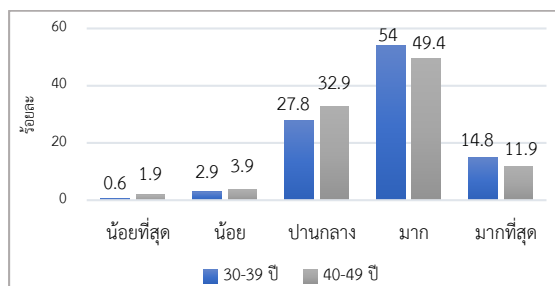
ที่มา: จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากข้อมูลเบื้องต้นพบว่า (1) กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต คิดเป็นร้อยละ 40.2 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ใช้เวลาในที่พักและพื้นที่นันทนาการน้อย แต่มีการสังสรรค์มาก (2) กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง (ร้อยละ 24.8) ใช้เวลาในที่พักในวันหยุดน้อย มีการสังสรรค์ในห้องพักและการใช้งานพื้นที่นันทนาการน้อย (3) กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย (ร้อยละ 19.0) ใช้เวลาในที่พักมาก มีการสังสรรค์และการใช้พื้นที่นันทนาการค่อนข้างมาก (4) กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์ (ร้อยละ 16.0) ใช้เวลาในที่พักและพื้นที่นันทนาการมาก แต่มีการสังสรรค์น้อย อีกทั้ง กลุ่มผู้หญิงโสดออนไลน์เป็นกลุ่มที่อาศัยในคอนโดมิเนียมมากที่สุด โดยอยู่อาศัยทุกวันที่มีร้อยละ 62.8 รองลงมาคือ กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย กลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง และกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต ที่ร้อยละ 52.5, 48.9 และ 47.9 ตามลำดับ

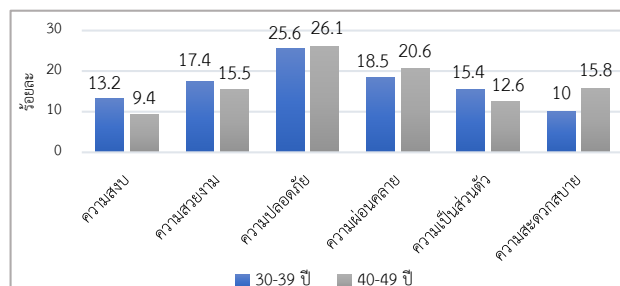
3. ความพึงพอใจและปัญหาในการอยู่อาศัย

1) ระดับความพึงพอใจของผู้หญิงโสดทั้ง 2 กลุ่มอายุมีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางถึงมาก โดยกลุ่มอายุ 30 - 39 ปีมีแนวโน้มความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มอายุ 40 - 49 ปี (ภาพ 8)

2) ปัจจัยที่สร้างความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยของกลุ่มผู้หญิงโสดทั้ง 2 กลุ่มมีความคล้ายคลึงกัน คือด้านความปลอดภัยและความผ่อนคลาย ตามลำดับ นอกจากนี้ กลุ่มอายุ 30 - 39 ปี จะเน้นความสงบ ความสวยงามและความเป็นส่วนตัวในที่พักอาศัย ขณะที่กลุ่มอายุ 40 - 49 ปี เน้นความสะดวกสบายในการอยู่อาศัยมากกว่า (ภาพ 9)

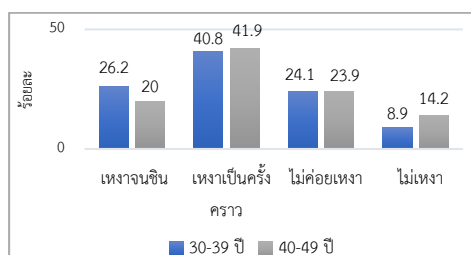
ภาพ 8 ระดับความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย
ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

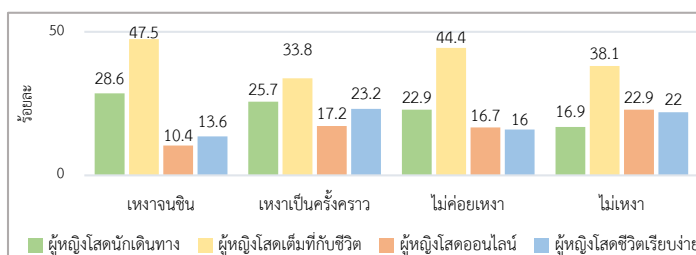
ภาพ 9 ปัจจัยสร้างความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัย
ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

3) ในด้านความเหงา ผู้หญิงโสดทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่ประสบกับความเหงาในการอยู่อาศัยตามลำพังในคอนโดมิเนียม เป็นครั้งคราวที่ร้อยละ 40.8 และ 41.9 ตามลำดับ เป็นที่สังเกตว่าเมื่ออายุเพิ่มขึ้นระดับความเหงาจะมีน้อยกว่ากลุ่มอายุน้อย สะท้อนให้เห็นว่าระดับความเหงาแปรผกผันกับอายุ (ภาพ 10)

4) กลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิตและกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางมีระดับความเหงาจนชินสูงสุดที่ร้อยละ 47.5 และ 28.6 ตามลำดับ ขณะที่ร้อยละ 22.9 ของผู้หญิงโสดออนไลน์ไม่ประสบความเหงา ซึ่งมีสัดส่วนมากกว่าระดับเหงาจนชินกว่าเท่าตัว เช่นเดียวกับผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่ายที่ร้อยละ 22 ไม่ประสบความเหงา ซึ่งมีสัดส่วนมากกว่าระดับเหงาจนชินเกือบเท่าตัวเช่นเดียวกัน (ภาพ 11)

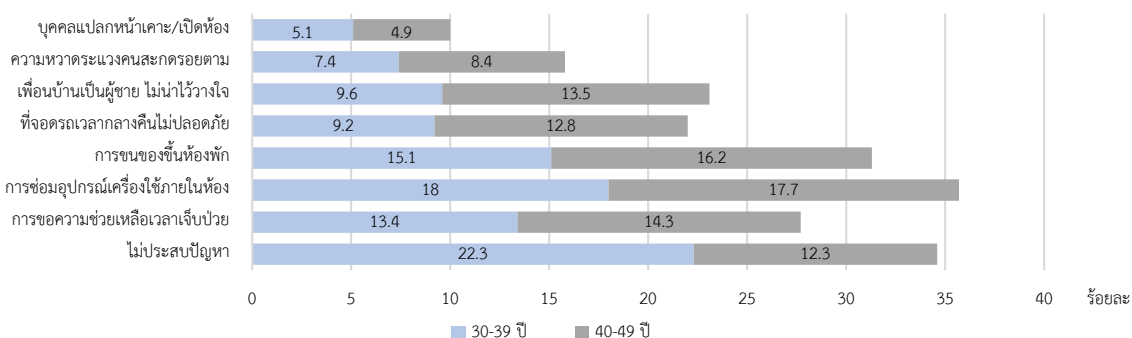
ภาพ 10 ระดับความเหงาในการอยู่อาศัย
ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ภาพ 11 ระดับความเหงาและประเภทผู้หญิงโสด
ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5) กลุ่มเหงาจนชินมีการใช้งานพื้นที่อยู่อาศัยและพื้นที่นันทนาการในคอนโดมิเนียมน้อยกว่าทุกกลุ่ม ทั้งระยะเวลาการอยู่อาศัยในวันหยุด การสังสรรค์ภายในห้อง และการใช้งานพื้นที่นันทนาการ โดยกลุ่มนี้ ร้อยละ 70 มีระยะอยู่อาศัยในวันหยุดไม่เกิน 12 ชั่วโมง ขณะที่กลุ่มไม่เหงามีเพียงร้อยละ 59.3 อีกทั้งกลุ่มเหงาจนชินไม่มีการสังสรรค์ในห้องพักและไม่ใช้งานพื้นที่นันทนาการมีสัดส่วนมากกว่ากลุ่มเหงาเป็นครั้งคราวร้อยละ 13.1 และ 8.1 ตามลำดับ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าระดับความเหงาในการอยู่อาศัยมาก ส่งผลให้การใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียมน้อยลง เป็นที่สังเกตว่าระดับความเหงาจนชินซึ่งพบมากในกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทางและกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มทีกับชีวิต และรูปแบบการใช้ชีวิตของทั้ง 2 กลุ่มที่ไม่ค่อยอยู่ในที่พักอาศัย จึงส่งผลให้การใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียมน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

6) ปัญหาที่ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ประสบเมื่ออาศัยอยู่ตามลำพังมากที่สุดคือ การซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในห้องพัก (ร้อยละ 35.7) รองลงมา คือการขนของขึ้นห้องพัก การขอความช่วยเหลือเวลาเจ็บป่วย และเพื่อนบ้านเป็นผู้ชายไม่น่าไว้วางใจตามลำดับ ซึ่งเมื่อแยกตามกลุ่มพบว่า กลุ่มอายุ 30 - 39 ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 22.3 ไม่ประสบปัญหาในการอยู่อาศัย ขณะที่กลุ่มอายุ 40 - 49 ปี ส่วนใหญ่ประสบปัญหาการซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในห้องพักมากที่สุดที่ร้อยละ 17.7 (ภาพ 12)

ภาพ 12 ปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพังในคอนโดมิเนียมของผู้หญิงโสด

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

อภิปรายผลและสรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาและการวิเคราะห์สามารถอภิปราย ประเด็นข้อค้นพบที่สำคัญ ดังนี้

1) ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม เพราะสามารถตอบโจทย์ทั้งในเรื่องทัศนียภาพ ความสะอาดสบาย และความปลอดภัย อีกทั้ง ผู้หญิงโสดส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการอยู่อาศัยในระดับปานกลางถึงมาก โดยมีปัจจัยหลักมาจากความปลอดภัยและความผ่อนคลายในการอยู่อาศัย สอดคล้องกับ Drew (2006) ผลการศึกษาที่ว่ากลุ่มผู้หญิงโสดเลือกอยู่ในคอนโดมิเนียมเพราะความปลอดภัยและความสะอาดสบาย ซึ่งกลุ่มอายุ 30 - 39 ปี มีแนวโน้มความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มอายุ 40 - 49 ปี นอกจากนี้เกือบร้อยละ 60 ของผู้หญิงโสดจะเป็นผู้เช่า สอดคล้องกับผลการศึกษาของศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ ธนาคารไทยพาณิชย์ (2562) ที่พบว่าคนโสดเป็นเจ้าของบ้านน้อยกว่าคนที่มีความพร้อมในทุกๆ ด้าน อย่างไรก็ตาม กลุ่มอายุน้อยนิยมสร้างความมั่นคงทางทรัพย์สินด้วยการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์โดยการซื้อมากกว่าเช่า ซึ่งถือเป็นการออมชนิดหนึ่งโดยหากซื้อที่อยู่อาศัยราคา 2 - 3 ล้านบาท ก็จะสอดคล้องกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ 3 - 5 หมื่นบาท ขณะที่กลุ่มอายุมากกว่าเป็นผู้เช่ามากกว่าผู้ซื้อ อาจเป็นเพราะไม่ได้เป็นที่อยู่อาศัยหลักโดยมากกว่าร้อยละ 50 ไม่ได้อาศัยทุกวัน อีกทั้งกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เลือกอาศัยในคอนโดมิเนียมเนื่องจากใกล้กับสถานที่ทำงานและใกล้สถานี่รถไฟฟ้า

2) ระดับความเหงาแปรผกผันกับอายุ กล่าวคือ เมื่ออายุเพิ่มขึ้นระดับความเหงาจะมีน้อยกว่ากลุ่มอายุน้อย โดยผู้หญิงโสดส่วนใหญ่ร้อยละ 41.1 ประสบกับความเหงาในการอยู่อาศัยตามลำพังเป็นครั้งคราว ซึ่งระดับความเหงาจะส่งผลต่อการใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียม พบว่ากลุ่มที่มีระดับความเหงามากจะใช้งานพื้นที่น้อยทั้งระยะเวลาการอยู่อาศัยในวันหยุด การสังสรรค์ภายในห้อง และการใช้งานพื้นที่นันทนาการ เพราะส่วนใหญ่กิจกรรมแก้เหงาคือการท่องเที่ยว จึงไม่ค่อยใช้เวลาอยู่ในที่พัก ด้วยเหตุนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมการใช้งานพื้นที่ในคอนโดมิเนียมมากขึ้น ผู้ประกอบการควรจัดพื้นที่พบปะสังสรรค์ ที่สามารถชวนเพื่อนมาจัดปาร์ตี้ได้หรือเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างลูกบ้าน เช่น ห้องสังสรรค์ ครีโอลิม เป็นต้น เพื่อลดความเหงาในการอยู่อาศัยที่มีสูงในกลุ่มอายุน้อย หรือเพิ่มพื้นที่ที่สร้างความผ่อนคลาย เช่น สวน ห้องโยคะ ห้องซาวน่า เป็นต้น สำหรับกลุ่มอายุมากกว่าที่มีการใช้งานพื้นที่เหล่านี้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ผู้ประกอบการอาจจะพัฒนาคอนโดมิเนียมเลี้ยงสัตว์ได้ เพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้หญิงโสดที่นิยมเลี้ยงสัตว์เลี้ยงไว้เพื่อคลายเหงา

3) การจากแบ่งประเภทผู้หญิงโสดออกเป็น 4 กลุ่ม พบว่า กลุ่มผู้หญิงโสดอายุน้อยกว่า 40 ปี มีกิจกรรมที่ค่อนข้างคล่องแคล่วกว่ากลุ่มอายุมากกว่า 40 ปี โดยกลุ่มผู้หญิงโสดเต็มที่กับชีวิต ซึ่งถือเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 40.2) พบมากในอายุ 35 - 39 ปี มักมีระดับความเหงาสูง มีการใช้งานพื้นที่ทั้งในที่พักและพื้นที่นันทนาการน้อย ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มผู้หญิงโสดนักเดินทาง (ร้อยละ 24.8) พบมากในอายุ 30 - 34 ปี มีระดับความเหงาสูง มีการใช้พื้นที่ทั้งภายในและภายนอกห้องพักน้อยกว่าทุกกลุ่ม ขณะที่กลุ่มผู้หญิงโสดชีวิตเรียบง่าย (ร้อยละ 19.0) พบมากในอายุ 40 - 44 ปี มีความเหงาน้อยถึงปานกลาง มีการใช้เวลาในที่พักมาก มีการสังสรรค์และการใช้พื้นที่นันทนาการค่อนข้างมาก สำหรับกลุ่มผู้หญิงโสด

ออนไลน์ (ร้อยละ 16.0) พบมากในอายุ 45 - 49 ปี มีระดับความเหงาต่ำที่สุด มีการใช้เวลาในที่พักและพื้นที่นันทนาการมากที่สุด แต่มีการสังสรรค์ภายในห้องน้อย อย่างไรก็ตาม ทุกกลุ่มมีการใช้งานพื้นที่นันทนาการคล้ายคลึงกัน คือสระว่ายน้ำ ห้องออกกำลังกายและสวนหย่อมเป็นหลัก

4) ปัญหาในการอยู่อาศัยตามลำพังส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่ต้องการความช่วยเหลือ คือการซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในห้องพัก การขนของขึ้นห้องพัก และการเจ็บป่วยเป็นหลัก โดยเฉพาะกลุ่มอายุมากที่ต้องการความช่วยเหลือมากกว่ากลุ่มอายุน้อย ดังนั้น คอนโดมิเนียมควรเสนอบริการหรือสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติมเพื่อเอื้อต่อการอยู่อาศัยตามลำพัง เช่น บริการช่างซ่อมเหยิง การตรวจเช็คสภาพห้องพักประจำปี รถเข็นขนของ ปุ่มขอความช่วยเหลือที่เชื่อมต่อกับนิติบุคคลหรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เป็นต้น

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่ากลุ่มผู้สูงอายุส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการอยู่อาศัยในคอนโดมิเนียม ตอบโจทย์ทั้งในเรื่องของความปลอดภัย ความสะดวกสบายและทัศนียภาพ แสดงให้เห็นว่าคอนโดมิเนียมเหมาะสำหรับผู้สูงอายุในปัจจุบัน แม้ว่าการอาศัยอยู่ตามลำพังอาจจะประสบปัญหาบ้างเป็นครั้งคราวทั้งในเรื่องความเหงาและการต้องการความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ จึงมีข้อเสนอแนะต่อผู้ประกอบการ ด้านกายภาพควรจัดพื้นที่พบปะสังสรรค์เพื่อลดความเหงาในการอยู่อาศัยที่มีสูงในกลุ่มอายุน้อย เช่น ห้องสันทนาการ ครีวรวม เป็นต้น หรือเพิ่มพื้นที่ที่สร้างความผ่อนคลายสำหรับกลุ่มอายุมาก เช่น สวน ห้องชาวน้ำ เป็นต้น และด้านบริการควรจัดให้มีบริการช่วยเหลือ เช่น รถเข็นขนของ ปุ่มขอความช่วยเหลือ เป็นต้น เพื่อแก้ไขปัญหาความกังวลในการอยู่ตามลำพัง ซึ่งผลการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการสามารถนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการพัฒนาคอนโดมิเนียมในอนาคตให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มผู้สูงอายุได้อย่างเหมาะสม

บรรณานุกรม

- กมลลักษณ์ โชติจิตรวิเชียร. (2561). *รูปแบบการดำเนินชีวิตที่มีความสุขของคนโสดในกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษณ์วรรณ นิตกรกุล. (2552). *ทัศนคติต่อการอยู่เป็นโสดของสตรีในเขตกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- ชลลดา วาณิม. (2553). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขของสตรีโสดในเขตกรุงเทพมหานคร*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- ชญญา ลีศัตรูพาย. (2546). *ความเครียดในการอยู่เป็นโสดของสตรีอายุ 30 ปีขึ้นไปในหน่วยงานรัฐ รัฐวิสาหกิจ และเอกชน
เขตกรุงเทพมหานคร*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- ทิพวรรณ ศิริสัมพันธ์, สิริรัฐ หนูสี และ ณัฐชนัน จิตพันธ์รังสฤต. (2562, กรกฎาคม). การครองโสดของผู้หญิงในยุคโลกาภิวัตน์
กับเศรษฐกิจในเมืองไทย. *วารสารธรรมศาสตร์*, 38(3), 27-44.
- ธนาคารไทยพาณิชย์. ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ. *EIC Data Infographic: #โสดFeelGood*. สืบค้นเมื่อ 22 กุมภาพันธ์
2563, จาก <https://www.scbeic.com/th/detail/product/6102>
- ธณิณี บัณฑิตพัฒนานาวศ. (2556). *รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และการเปิดรับสื่อของผู้หญิงโสดใน
กรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- ธัญดา บุณณวุฒิ. (2553). *ความสุขของผู้หญิงโสด อายุ 35 ปีขึ้นไป*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย).
- ปริญญา อยู่เป็นแก้ว. (2552). *การตัดสินใจอยู่เป็นโสดของผู้หญิงในยุคโลกาภิวัตน์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ศศิวิมล วรณศิริ. (2563). *ทำไมน้องไม่แต่งงาน? ผลกระทบของการศึกษาต่อการตัดสินใจแต่งงานและมีลูกของผู้หญิงไทย*.
สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2563, จาก <https://www.pier.or.th/?abridged=ทำไมน้องไม่แต่งงาน-ผลกระทบ>
- ศุทธิดา ชนวนัน และ ปิยวัฒน์ เกตุวงศา. (2557). *ทำไมผู้หญิงไม่แต่งงาน: ผู้ชายหายไปไหน? การเกิดกับความมั่นคงใน
ประชากรและสังคม*. นครปฐม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สัมมา คีตสิน. (2555, 20 พฤศจิกายน). *ไมโครคอนโด. โพสต์ทูเดย์*, น.9.
- Drew, R. B. (2006). *Buying for themselves: An analysis of unmarried female home buyers*. Belmont, MA:
Joint Center for Housing Studies Harvard University.
- Lang, M. (2002, April 29-30). The use of web-based international surveys in information systems research.
In Remenyi, D. (ed). *Proceedings of European Conference on Research Methodology for Business
and Management*. (p. 187-196). Reading, England.
- Yui, Y. (2006). Purchases of condominiums by single women and their background: Housing problems for
women. *Geographical Review of Japan*, 79(12), 629-643.